

[Peter Duetoft]

nogen diskussion om, at fundamentet i regeringens politik, ønsket om at hjulene skal sættes i gang – bl.a. ved et øget privatforbrug – hænger sammen med en optimisme og en tro på fremtiden. Og skal man få regeringens politik til at mislykkes, skal man jo bare gå ud og sige til folk, at der ikke er nogen grund til optimisme og ingen grund til at tro på fremtiden, og at man derfor ikke skal bruge sine penge. Når man har gjort det tilpas længe og folk tror på den påstand, er det klart, at så bryder tingene sammen, og så kan man stille sig op og sige, at det var en dårlig regering.

Jeg tænker på, hvad der ville være sket, hvis oppositionen havde gjort det samme i firkløverets første dage i 1982. For lige meget hvor megen respekt man kan have for den daværende statsminister, hr. Poul Schlüter – som jeg har stor respekt for – må man jo erkende, at en del af effekten ved firkløverets start var optimismen og den følelse i samfundet, som blev skabt med den nye regering. Så jeg synes da, at jeg i dag bare vil komme med de bemærkninger til V og K, at i stedet for at rende rundt som grædekoner og grædeherrer skulle de måske forsøge at komme med et konstruktivt modspil og ikke bare forsøge at kæmpe på det stemningsmæssige.

Specielt fra Venstre hører vi jo hele tiden påstanden om, at pengene fosser ud af statskassen, og det er jo et flot slagord, selv om eksperterne siger, at det er ganske forsvarligt, det, der sker. Ja, så sent som i går blev det faktisk slået fast i Dagbladet Børsen, at rentenedsættelsen kunne komme, fordi man havde tillid til, at regeringens politik var god nok. Og selve tanken om en underbudgettering for at få sat hjulene i gang er jo egentlig ikke så ny, som den nuværende regering så gerne vil give udtryk for. Jeg er ked af, at jeg skal genere mine regeringskolleger ved at sige det, men sandheden er jo, at underbudgetteringstanken var noget, som den forhenværende regering faktisk også arbejdede med. Så nok er det en ny start, men den er altså ikke mere ny, end at nogle af ideerne er arvegods. Det, man er så forfærdelig bange for hos Venstre og De Konservative under denne debat og i dagligdagen, pressen osv., er altså noget tankegods, der stammer fra den gamle regering; men sådan er der så meget her i verden.

Nu er det jo utrolig let at snakke besparelser, og det er der da også flere der har gjort her i dag. Nu skal vi spare, og nu skal vi det ene, og nu skal vi det andet. Jeg må sige, at Fremskridtspartiet er jo et ærligt parti, og Fremskridtspartiet har altid fremsat stabelvis af besparelsesforslag, så enhver kunne se, hvad man ville få, hvis man købte den vare. Den er der så heldigvis ikke ret mange der har villet købe, men det er i hvert fald ærlig snak, fordi man viser konsekvensen af det, man vil.

Jeg har lidt større problemer med de to tidligere regeringspartier, når de stiller sig op og snakker om besparelser. Jeg hørte, at fru Anne Birgitte Lundholt var meget konstruktiv i dag og kom med nogle udspil om, hvad man gerne ville have ændret, og selv om jeg er uenig og ændringerne måske ikke kommer, var det dog konstruktivt. Det kneb noget mere med Venstres konstruktive holdning. Det med GATT var vel i virkeligheden ikke helt nok, og vi kunne måske ønske os, at Venstre kom frem på banen og fortalte, hvad det var for et samfund, man ville skabe, og hvordan man ville skære ned. Men når man ikke gør det, har det jo en helt naturlig årsag, nemlig at langt den største del af den danske befolkning er godt tilfreds med det danske samfund og er godt tilfreds med det serviceniveau, vi har. Vi kan jo høre det hver evig eneste gang, nogen forsøger at nedlægge et plejehjem, en social institution eller en børnehave, siger nej til en motorvej eller den og den udbygning af infrastrukturen, eller hvad det nu kan være. Der bliver jo et ramskrig hver eneste gang. Og så går man i øvrigt også ud og siger, at man gerne vil have lavere skatter.

Men kendsgerningen er, at hver gang man rører ved det niveau, vi har i det danske samfund, siger de danske borgere nej, for de er godt tilfredse med det, som det er. Og derfor tror jeg, man skal være uendelig forsigtig med at skære voldsomt ned nogle steder, og man skal være meget forsigtig med at vælte balancen i vores samfund. Den danske befolkning ønsker stadig væk et velfungerende velfærdssamfund.

Det er heller ikke særlig vist, hvis man af ideologiske grunde fyrer i tusindvis af offentligt ansatte, og CD vil da gerne hilse med glæde, at der er kommet en mere afslappet holdning til de offentligt ansatte. Det er ikke blevet